

DA VEDERE : MARCELLO MIO

CINEMA DIE GROTE GOESTING GEEFT OM ALLE FILMS MET DE MEESTERLIJK
ACTERENDE MARCELLO MASTROIANNI TE (HER)BEKIJKEN

‘Vertel eens Marcello. Waarom lach je? Dit is zo’n wrede grap. Vertel eens Marcello. Waarom lach je? Hiervandaan is het niet grappig. Die gemene truc die je met me uithaalt. Met je onvergeeflijke afwezigheid. Ik vind het niet meer amusant. Het is een armzalige farce. Je bent verdwenen naar wie weet waar. Je bent geslaagd, ik voelde me bang. Sindsdien geen tranen meer op mijn wangen. Ze stromen alleen van binnen. Het is een hel aan de binnenkant’, - dixit Catherine Deneuve in **Marcello Mio**, de film die de Franse regisseur Christophe Honoré opdroeg aan Marcello Mastroianni (1924-1996) die dit jaar zijn 100ste verjaardag zou vieren.

Marcello Mastroianni was een klassieke knappe filmster gezegend met een stem die taalgrenzen overschreed, zelfs als de woorden niet werden begrepen. Hij speelt in meer dan 170 films. Op het grote scherm was de mythische *Latin Lover* evenzeer een impotente jongeman, een mislukte oplichter, een idealistische professor, een bedrogen echtgenoot als een homoseksuele intellectueel. Tevens was hij de eerste acteur die een Oscarnominatie kreeg voor de beste mannelijke hoofdrol in een niet-Engelstalige film – *Divorzio all’italiana* van Pietro Germi (1961). Daarna kreeg hij er nog twee, voor *Una giornata particolare* van Ettore Scola (1977) en *Oci ciornie* van Nikita Michalkov (1987). Regisseur Marco

Bellocchio zei over Mastroianni dat hij over een Romeinse, ingehouden soort ironie beschikte.

Mastroianni had meerdere langdurige relaties met sterren zoals Faye Dunaway en Catherine Deneuve maar bleef officieel veertig jaar gehuwd met de Italiaanse actrice Flora Carabella. Als katholieke Italiaan was scheiden niet aan de orde. In Parijs hielp hij Deneuve met de opvoeding van hun dochter Chiara.

In de eerste scène van *Marcello Mio* zien we Chiara een commercial filmen op de melodie van 'Mi sono innamorato di te' van Luigi Tenco in de Trevifontein, als de hoogblonde actrice Anita Ekberg. Plotseling dringt de figuur van haar vader Marcello haar leven binnen. Na een droom bekijkt ze zichzelf in de spiegel en oppert ze dat ze het gezicht van haar vader heeft. Ze beslist de legende nieuw leven in te blazen. 'Marcello, zo wil ik genoemd worden', zegt ze. Met de outfit van haar vader die hij droeg in de dramafilm *8 ½* van Federico Fellini wandelt ze door de straten van Parijs en spreekt ze uitsluitend Italiaans. Steun krijgt ze van haar acteur/vriend Fabrice Luchini die altijd al een film wilde maken met Marcello Mastroianni en nu misschien de mogelijkheid ziet om zijn droom waar te maken. Tegenkanting krijgt ze van haar moeder (Deneuve) en ex-vriend Melvil Poupaud die uiteindelijk mee zullen gaan in het verhaal en voor wie het best een reis naar het verleden zou kunnen zijn. Dit alles nadat Chiara tijdens een auditie van regisseur Nicole Garcia te horen kreeg dat ze 'meer Mastroianni dan Deneuve' moet zijn.

Chiara Mastroianni (lijkt als twee druppels water op haar vader) is de perfecte belichaming van een generatie kinderen die zich voortdurend moeten meten aan de cinemabeelden van hun vaders. Met *Marcello Mio* heeft Honoré niet enkel een volmaakte hulde gebracht aan een gigantisch acteur maar een verhaal over zijn voor eeuwige afwezigheid. Het is cinema die grote goesting geeft om alle films met de meesterlijk acterende Marcello Mastroianni te (her)bekijken.

Linda Crivits